

Fra drømmer til storywalker

- En fortælling om vejen til et enkelt og meningsfuldt arbejdsliv

Der er to tydelige spor i mit liv. Et spor efter at rejse ud. Og et spor efter at rejse ind. Ud i verden og ind i litteraturen. Det er gået mere og mere op for mig, at de to spor er tæt forbundne og udtryk for den samme længsel. En længsel efter bevægelse, foranderlighed, det åbne, det nye og det forunderlige.

Men også en længsel efter at høre til, at være forbundet og forankret i verden.

I mange år forbandt jeg denne længsel med noget eventyrligt. Som noget ekstra og luksuriøst, der ikke var helt integreret i mit øvrige liv og min hverdag. Noget der hørte til kategorien drømme, og som man engang i mellem kan gøre virkelige for så at vende tilbage til ens egentlige liv med ny energi.

Drømmefortællelse

En af drømmene levede jeg ud, da jeg 20 år gammel fandt rygsækken frem og rejste fem måneder til Sydamerika. Det var kort efter gymnasiet og som andre unge mennesker på det stadie af deres liv, følte jeg, at hele verden lå for mine fødder samtidig med, at jeg var i vildrede over, hvor jeg skulle bevæge mig hen i livet, og hvad jeg skulle blive til. Jeg tænkte, at den lange rejse ville gøre mig klogere på mit valg. At jeg langt væk hjemmefra ville få klarsyn over, hvad der faktisk betød noget for mig.

Og efter ca. tre måneder kom det.

Klarsynet. Siddende på en colombiansk strand skuende ud over den blå horisont, forstod jeg, at det jeg ville, når jeg kom hjem, var at læse litteraturvidenskab.

Ikke at jeg vidste hvad jeg helt skulle bruge det til. Men den store verden havde åbnet sig så meget op for mig på min lange rejse, at jeg slet ikke var mæt af at gå på opdagelse.

Litteraturen forekom mig at være det bedste bud på et studie, hvor verden ville forblive åben og uendelig stor.

Jeg fordybede mig i alle de fantastiske verdener og forskellige

syn på livet, som bøgerne og teorierne om dem bragte mig. Men efter et par år for jeg lidt vild i al den litteratur. Det var spændende og berigende, men jeg begyndte at savne mere fokus og et mål med det hele.

Så jeg skiftede studie til Æstetik og Kultur, men bevarede min interesse for litteraturen og skriften som noget, der er tæt vævet sammen med selve eksistensen.

Jeg begyndte også selv at skrive og drømme om et arbejdsliv som skribent, forfatter og formidler.

Behovet for at komme hjem

År forinden var min dybe glæde ved at vandre i naturen for alvor blevet vakt på et efterskoleophold med adskillige lange vandreture på de jyske heder, i skove og langs kysten med tung oppakning inklusiv et telt spændt på ryggen. Som voksen har den glæde siden bragt mig vidt omkring på både korte og længere vandreture herhjemme og i de svenske skove, gennem romantiske, engelske landskaber og i mere bjergrige lande som Marokko, Frankrig, Italien og Spanien.

Vidt omkring er jeg også kommet med mit arbejdsliv, der udviklede sig i en lidt anden og bredere retning end det, jeg havde forestillet mig. I mange år har jeg undervist og arbejdet med kommunikation i forskellige organisatoriske sammenhænge.

Selv om jeg har fundet en form for rød tråd i det hele ved at sætte ordet strategisk foran kommunikation, har det været svært at holde fokus og blive på sporet, fordi kommunikationsfagligheden og dens værktøjskasse nærmest vokser dag for dag med nye buzzwords og discipliner. Tilmed synes meget af det at lugte mere og mere af salg og marketing. Det kan godt gøre ondt på en humanistisk sjæl, der går op i æstetik og betydningsfulde fortællinger.

Kimen til min storywalkidé

Her midtvejs i mit liv har jeg derfor mærket et behov for at se både tilbage og frem, få samlet på det hele og finde min egen sti i det store faglige landskab, som kommunikation er. I et større perspektiv har jeg savnet mere af det, der virkelig betyder

noget for mig; nemlig vedkommende fortællinger og plads til det poetiske, det sanselige og det mere fysiske ved tilværelsen. Jeg vil have mere hjerteblood og lidenskab i både mit eget og andres arbejde og liv. Med andre ord finde ind til kernen af, hvad jeg vil bruge mere af min tid her på jorden til.

Heldigvis har jeg ikke skullet lede længe efter den kerne. Den har ligget lige for, i min egen historie, der rummer de elementer, der i dag er grundingredienserne i en storywalk.

Når jeg tænker tilbage, så blev kimen til min storywalkidé måske lagt, da jeg i 1998 rejste til Australien for at studere 'Aborigine Art' og stiftede bekendtskab med de landskabelige songlines, som også Bruce Chatwin så smukt skriver om i bogen "Drømmespor".

Her bliver livet og landskaberne sunget frem som en intern overlevering af rejseinformation mellem et vandrende folk.

Efter Australien rejste jeg videre til New Zealand og USA, hvor jeg oplevede nogle af mit livs smukkeste vandreture. Det var i samme periode, jeg læste Jack Kerouacs "On the road", hvor livet og skriften går op i en højere og vildere enhed, end jeg hidtil havde erkendt.

Rejsemetaforen får nyt liv

Rejsen har siden sat sig fast som en central metafor for ikke blot livet og fortællingerne om det, men også for drømme og visioner, strategier og alt, hvad der indebærer en bevægelse – herunder selvsagt også det at vandre.

Selv om rejsen indrømmet er en temmelig slidt metafor, så har jeg ikke kunnet slippe den, og en dag må det være gået op for mig, at

metaforen kunne give mere mening ved netop ikke blot at være et billede på noget, men også være en metode, en ramme og en konkret form at arbejde med.

Heraf spirede idéen om storywalks - også som et svar på den længsel efter mere ro, nærvær, refleksion og mening, som vokser frem hos mange af os i takt med, at vi på mange måder oplever at leve vores liv med det modsatte. Nemlig med hurtige og hastige forandringer, stadige nye og flere teknologier, der forstyrrer og fjerner os fra os selv og hinanden.

Find dine vise sten

Min første lille storywalk var i efteråret 2017 og varede knap halvanden time som et mindre indslag i en længere workshop for et sekretariat, der skulle have udviklet en kernefortælling for et projekt.

At vandreturen havde en positiv

effekt var der ingen tvivl om.

Men jeg fandt også ud af, at halvanden times vandring ikke var nok, hvis man virkelig ville i dybden og finde de vise sten frem.

Jeg håber, jeg med mit storywalkkoncept har fundet min egen vise sten. Nemlig koblingen mellem at vandre og udvikle fortællinger, der kan være med til at gøre vores liv, vores drømme, visioner og strategier mere forståelige og meningsfulde.

